

Mikor megszülettem, még fociztak a pályán,
a kőlyöknyi tévé lett nővérem és bátyám,
a gyerekeim bizony furcsállják nagyon ma:
nem volt rajta akkor csak három csatorna.

Egyéves koromban tanultam meg lépni,
valamivel előbb beszélni és nézni,
egyéves koromra tanultam meg jární,
tudtam már beszélni, de nem tudtam még: látni.

Együtt cseperedtem a kamasz tévével,
törpékkel, tündékkal, koboldok népével
fekete-fehér mesét néztünk este,
lágycementpor szítált a szürke kövezetre.

Akkor más világ volt, belenőttem félve,
ami már sorvadt rég, de nem látszott a vége,
lejtett a vég felé, de nem lepődött még meg,
akkoriban egy más világ volt még meg.

De egyszer vége lett, megérkezett az új is,
még alig érkezett, látszott messze túl is,
s én álltam ott két világ határán,
itt ledől, túlfelől húzták fel az állványt...

Nem tudtam, pontosan minek is lett vége,
mi ér el hozzám most, miért és mi végre,
szájtátva álltam hát, s nem is azért mondom,
csak mert a példa emelhet vagy rombol,

akkoriban épp nem volt semmi dolgom,
lézengő suhancként álmodtam a holdról,
ahogy egy kérdőjel álmodik a pontról –
félszezen álltam ott két világ határán,
nem tudva, mi szűnt meg, s innentől mi vár rám.

Nekem akkor az volt a láz, a tét, az élet,
mint tömött verébraj, szálltak el az évek,
volt, ami röptetett, volt, ami csak gátolt,
egykedő küldve lett, ha nem ment el magától...

Idővel sok mindent megtanul az ember,
köszönni előre, ott is, ahol nem kell,
érvényt szerezni könyökkel vagy vállal,
viszonyba kerülni étellel, halállal.

Biccenteni a sok kis apróságra,
ráismerni az alanyra, a tárgyra,
bölcsten kerülni s tenni a megszokást,
egy idő után ez már csak így szokás.

A szavakkal, ha nincs más, összejární,
kinyitni, aztán újra kulcsra zárni,
el-elbeszélve leporolni őket,
meghallgatni az útról érkezőket.

Zsúfolt sorok közt olykor tenni-venni,
és szabadon engedve őket – összegezni:
amikor felnőttem, nem tudtam még látni,
húszéves koromra tanultam meg jární,

tétet számolni – éveket a fában,
közönyt színelve megélni a mában,
számon tartani ereket a falban,
fekete-fehér kockákat a sakkban,

valamit áldozni, valahányszor sakk van,
és visszakozni, ha már úgyis matt van...
Látni nem, de nézni, nézni, nézni,
ha apró szemű hó hull, mint a prézli

az üres úton, hol átleng a semmi,
s a naplementi sávot meglibbenti.
Az üres útra jó volna kimenni,
s az üres úton, amin nem jár senki,
valahová vissza kéne menni –

Visszamenni, jobbra-balra téni,
és mint egy filmet vissza-visszanézni
képsoronként, semmit sem feledve,
és elfeledve mindent – újrakezdve.

Idővel sok mindent megtanul az ember,
meglátni például, amit soha nem mert
képkockaként – el semmit sem feledni,
és elfeledve mindent: újra lenni.

Amit nem, most mind meg kéne tenni.
Régi árnyak fognak vele nyerni.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Jánk Károly

Látó Szépirodalmi Folyóirat